

Nabeschuiving ...

Van alles is er steeds een VOOR en een Na

De VOOR :

Op de bus gisteren kreeg ik de vraag om een woordje van dank voor te bereiden, dank voor Magda en Eddy.

Naar buiten kijkend, met het voorbijschuivende landschap, mijmerend over de voorbije week probeerde ik te voelen aan welk woord ik dit dankwoord kon ophangen. Er kwam één woord duidelijk in me op. Een woord dat voor ons allen, de hele groep geldt, een woord dat hier in Fügen om en over ons heen lag.

'Liefde', dat was het woord, dat voelde ik, dat zag ik de hele week bij en tussen jullie.

Voorbij Finkenbergring zocht ik een definitie van Liefde op, en toen wist ik het zeker: ***'Liefde is diepe acceptatie van en genegenheid voor, welgezindheid tot of toewijding voor een ander, of eventueel zichzelf. Het kan ook betrekking hebben op een dier, zaak of voorwerp. Eveneens kan liefde gevoeld worden voor handelingen, zoals een ambacht, vak of een bezigheid. De context bepaalt ook de betekenis, houden van een wandeltocht is iets anders dan houden van je lief.'***

En dus kwam gisteravond de NA... waar zag je die liefde?

- Overduidelijk: De liefde voor het wandelen die ons met elkaar verbindt
- De kracht van die liefde die ons helpt om het weer te relativiseren. Denk maar aan onze drie eerste dagen... hoe we blij waren met wat zonneschijnsel ver weg achter de wolken, of na uren lopen door de natte wolken blij zijn dat er niet echt een harde regenbui was geweest
- De schone simpele liefde tussen de jonge en minder jonge koppels hier, liefde die je in het vele kleine ziet : een duwtje, een woordje, een aai, een grap en een grol, ...
- De unieke 'broeder en zussen liefde' die wij hier mochten ervaren. Hoe lang was dat geleden dat we nog eens meer dan een halve dag samen waren. En toch is alles dan weer zo evident, zo verbonden
- Eddy die schoon knorrig is als zijn Magda niet mee kan. Niet knorrig uit boosheid, maar uit schoon gemis
- De zorg waarmee de andere leiders elke dag weer de verantwoordelijkheid over de light-versie van de tocht op zich namen
- De innige band die Kris met zijn bus heeft. Hij kent ze tot op de millimeter, van binnen en van buiten... en dat hebben we mogen voelen
- Katrien die me vertelt hoe heerlijk het is om 'gedragen' te worden in de groep, hoe ze als nieuwkomer haar eigen weg en tempo mag zoeken. Zonder opgejaagd te worden. Goud waard !
- De openheid die er is om zelfs 'bijna-Belgen' mee op deze reis te nemen
- De attentie die er haast elke ochtend is voor een of ander heuglijk feit
- De evidentie waarmee er schnaps en ander lekkers gedeeld wordt
- De overgave waarmee mijn broer dit voorbereidt, tot in de puntjes, neen, tot in de pixels !
- De schone liefde van Magda en Eddy die hen zo schoon in evenwicht houdt
- De liefde voor het wandelen die naadloos samengaat met de liefde voor muziek, met oorwormen en alles
- De stilte in de groep als er dessert op tafel komt of als de helling een Steig wordt

- De schoonheid waarmee we kunnen genieten van de overweldigende natuur. Zowel van een spitse marmot, een betoverend bergrivierviertje als van de majestueuze bergen
- Het elke dag weer samen op weg gaan. Met ruimte voor het eigen tempo, wachtend op elkaar, nooit een scheef woord, alleen af en toe een scheet
- Het omarmen van onze leider als hij onverhoopte pijn heeft. Zoveel positieve energie dat hij bijna als een pluimpje van de berg af dwarrelt
- Het woordeloos naast mekaar mogen lopen
- Het denken aan mensen die ons dierbaar zijn waarvan het kaartje / berichtjes aan Marcel en Suzy zeker een ongelooflijk schoon voorbeeld is
- De knuffel die je mekaar aan het kruis boven op de berg of aan het eind van de tocht geeft
- De verdraagzaamheid wanneer steeds dezelfde persoon wel heel erg snel de intro herkent
- Wijsheden zoals “Doe maar op uw gemak...ze wachten toch...”
- Toch je ingezonden lievelingslied horen afspelen op de achtergrond terwijl iedereen rustig babbelt
- Of het dertel koppel dat dicht bij elkaar onder een deken kruipt bij het kampvuur
- Samen rustig genieten in de sauna
- Berichtjes sturen naar het thuisfront
- Even een traan van geluk, ontroering, van verdriet of vermoeidheid
- Stil verdriet dat in stilte mee de berg wordt opgedragen
- Auto !!! Fiets !!! Tegenligger !!! Zorgen voor elkaars veiligheid
- Een mondkapje te leen geven wanneer iemand het weer vergeten is
- Zes kilometer (buschauffeur) wandelen om voor iemand een stocknagel te zoeken
- Stoefen met foto's van al dan niet (pasgeboren) kleinkinderen
- Zorgen dat de kaarsjes branden
- De liftdeur nog even openhouden
- Hebde jij graag mijn stokken om naar boven te gaan ?
- Samen in het Arendsnest een foto maken
- Opgeklede dames aan het avondmaal
- De liefde voor eine grosse Bier oder eine Hefeweizen oder ein Schnaps om te delen op een terras
- En als afsluiter: het gemak waarmee muziek gemaakt kan worden als de juiste instrumenten voorhanden zijn !

Wandelend Paal Wandelvakantie ... wat een feest, wat een liefdevol feest !

Wat een schone verzameling mensen

En wat een mooi leidend, en ja, soms ook Lijdend, koppel

Eddy en Magda, maar ook elk van jullie : DANK U

En broer

Je hebt ons toch wel laten schrikken hé.

De oerkreet van pijn sneedt door merg en been.

Maar het liet ons ook beseffen dat je misschien soms zomaar kan verdwijnen, het bos in, de vallei in, ...

Daarom zouden we het waarderen mocht je voortaan (laat ons zeggen in de nabije toekomst) volgend attribuut aan je rug- of wandelzak hangen...

(nvdr : Dirk overhandigt een koeienbel aan Eddy)

Dirk Broos